

Міністерство освіти і науки України
Університет політичних та економічних європейських знань ім. Костянтина Стере
(Молдова)
Кишиневський державний педагогічний університет імені І. Creanga (Молдова)
Східно-Казахстанський державний університет імені С. Аманжолова (Казахстан)
Північний національний університет м. Інчуань, провінція Нінся (КНР)
Термезький державний університет імені Ойбека (Узбекистан)
Академія управління при Президентові Республіки Біларусь (Біларусь)
Полоцький державний університет (Біларусь)
Університет м. Ніш (Сербія)
Державний університет м. Піза (Італія)
Вища школа стратегічного планування (Польща)
Бартинський університет (Турецька Республіка)
Варненський вільний університет Чорноризця Храбра (Болгарія)
Школа професійної освіти Університету Еге (Турецька Республіка)
Туркменський державний педагогічний університет
імені Сейітназара Сейді (Туркменістан)
Азербайджанська державна морська академія (Азербайджан)
Академія Державної пенітенціарної служби (Україна)
Сумський науково-дослідний експертно-криміналістичний центр МВС України
Сумський державний педагогічний університет імені А.С. Макаренка
Навчально-науковий інститут історії та філософії
Кафедра права та методики викладання правознавства

РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗБУДОВИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

*Матеріали
III Міжнародної науково-практичної конференції
29 травня 2020 р.*

Частина 1

Суми 2020

УДК 340.12:316.42 (477)

Р 38

*Рекомендовано до друку вченою радою
Сумського державного педагогічного
університету імені А.С.Макаренка
(протокол № 11 від 25 травня 2020 р.)*

Редакційна колегія:

**Іваній Олена
Миколаївна**

– завідувач кафедри права та методики викладання правознавства Сумського державного педагогічного університету імені А.С.Макаренка, кандидат педагогічних наук, доцент

**Кучук Андрій
Миколайович**

– доцент кафедри права та методики викладання правознавства Сумського державного педагогічного університету імені А.С.Макаренка, доктор юридичних наук, доцент

Р 38 Реалії та перспективи розбудови правової держави в Україні та світі: матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції (м. Суми, 29 травня 2020 р.). Частина 1. Суми: Вид-во СумДПУ імені А.С.Макаренка, 2020. 230 с.

До збірника матеріалів міжнародної науково-практичної конференції увійшли публікації вітчизняних та зарубіжних учених і практиків, здобувачів вищої освіти, що присвячені актуальним питанням держави і права.

Збірник буде корисним для наукових, науково-педагогічних працівників, практиків, здобувачів вищої освіти при підготовці до навчальних занять з правничих дисциплін і їх поглибленого вивчення.

Матеріали подано в редакції авторів тез. Оргкомітет не несе відповідальності за їх зміст та автентичність

УДК 340.12:316.42

© СумДПУ імені А.С.Макаренка, 2020

© Автори, 2020

у 2040 році?»; покращити нормативну базу лісового господарства, з урахуванням сучасних умов та європейського досвіду; збільшити лісовий покрив за рахунок розширення роботи з лісонасадження із використанням земельних резервів та природного розширення на сільськогосподарських угіддях, збільшити потенціал лісів.

Враховуючи вищезазначене, ми можемо констатувати, що реалізація наміченого можлива лише за умови консолідації зусиль держави, бізнесу та громадськості.

Список використаних джерел:

1. Бизова М. Б. Вдосконалення механізму державного управління лісового господарства (на матеріалах півдня України) : автореф. дис. ... к.держ. упр. : спец. 25.00.02 “Механізми державного управління” / М. Б. Бизова. – Одеса, 2010. – 20 с.
2. Бобко А. М. Економіка лісівництва починається з використання земельних угідь за призначенням / А. М. Бобко // Економіка України. – 2014. – № 5. – С. 80–93
3. Державне агентство лісових ресурсів України // Лісове господарство України. – К.: ДАЛР, 2019. Електронний ресурс:
4. Мельник С. О. Еколого-економічні аспекти реформування лісового господарства України : автореф. дис. ... к.е.н. : 08.08.01 “Економічна теорія та історія економічної думки” / С. О. Мельник. – Львів, 2003. – 20 с.
5. Мельник Т. Д. Перспективи інвестиційного забезпечення розвитку регіональних лісгосподарських комплексів / Т. Д. Мельник // Інвестиції: практика та досвід. – 2012. – № 11. – С. 67–70.

Мельник Юлія Миколаївна

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри бізнес-економіки та
адміністрування*

*Сумського державного педагогічного
університету імені А.С.Макаренка*

Опанасюк Юлія Анатоліївна

*кандидат економічних наук, старший
викладач кафедри управління*

Сумського державного університету

**АНАЛІЗ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТУПУ
ДО ІНФОРМАЦІЇ В ОРГАНАХ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ**

Держава є гарантом реалізації прав і свобод громадян, серед яких провідне місце займає право на доступ до інформації, яка становить суспільний інтерес. Інформаційна складова є складовою багатьох державних стратегічних програм та проектів, яка забезпечує прозорість та відкритість державної політики. Механізми забезпечення державної інформаційної політики сьогодні ефективно реалізуються на рівні органів місцевого самоврядування, але все ще існує ряд невирішених проблем.

За Рейтингом глобального права на інформацію (Global Right to Information Rating) Україна посідає 29 місце (виконує 108 із 150 пунктів), оскільки її закон про

прозорість інформації адекватно гарантує доступ до інформації, порівняно з іншими країнами. Цей показник класифікує країни, оцінюючи доступ до інформації від 0 до 150 пунктів залежно від міцності законодавчої бази країни, що гарантує право на інформацію. Рейтинг глобального права на інформацію деяких топових країн (лідерів та аутсайдерів рейтингу) наведено на рис. 1 [4].

Лідерами рейтингу як не дивно є Афганістан, Мексика та Сербія, а замикають рейтинг Монако, Ліхтенштейн і Австрія. Очевидно, що навіть провідні країни світу не забезпечують право на інформацію на максимальну кількість пунктів Рейтингу глобального права на інформацію.

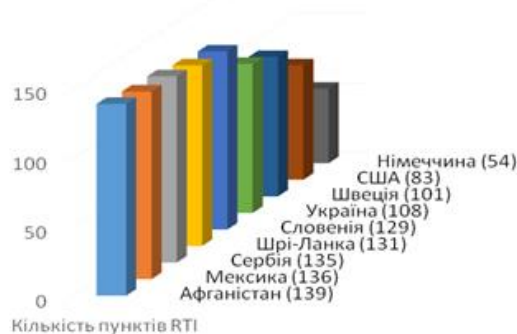

Рис. 1 - Рейтинг глобального права на інформацію деяких країн [4]

Нормативно-правове забезпечення країн по всьому світу ще потребує удосконалення, а також розроблення дієвих механізмів реалізації.

В Україні право кожного громадянина вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію будь-яким законним способом визначає Конституція (1996). Згідно зі ст. 32 Конституції України державні органи та органи місцевого самоврядування, та їх посадові особи зобов'язані надати кожному можливість ознайомитися з документами і матеріалами, які безпосередньо зачіпають його права і свободи, якщо інше не передбачено законом [1]. Громадяни України мають право звертатися особисто, а також направляти індивідуальні та колективні петиції, електронні петиції в державні органи і органи місцевого самоврядування. Така практика ефективно застосовується останнім часом, про що свідчить велика популярність електронних петицій в інформаційному просторі (наприклад, у соцмережах).

Публічність є основою для забезпечення свободи інформації, відкритості державних органів, органів місцевого самоврядування, прозорості процедур та прозорості їх рішень, а також запобіганню корупції.

Аналіз вітчизняних державотворчих документів щодо інформаційного забезпечення представлений у таблиці 1.

Таблиця 1 – Нормативно-правове поле інформаційного забезпечення публічної влади

Нормативно-правовий акт	Вид акту	Номер	Дата видання	Остання редакція
Про доступ до публічної	закон	№ 2939-VI	13.01.2011	01.12.2019

інформації				
Про інформацію	закон	№ 2657-ХІІ	2.10.1992	21.12.2019
Про звернення громадян	закон	№ 393/96-ВР	02.10.1996	01.01.2020
Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні	Розпорядження КМУ	№ 386-р	15.05.2013	15.05.2013
Про Національну програму інформатизації	Закон України	№ 74/98-ВР	04.02.1998	01.08.2016
Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні	Розпорядження КМУ	№ 2250-р	13.12.2010	20.09.2017
Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації	Закон України	№ 539/97-ВР	23.09.1997	16.07.2019,
Про адміністративні послуги	Закон України	№ 5203-VI	06.09.2012	19.04.2020

У той же час, в Стратегії кібербезпеки України («Про Стратегію кібербезпеки України», 2016 р.) визначається конституційне право людини і громадянина на отримання інформації та її застосування на першому місці серед національних інтересів України в інформаційній сфері [3].

Закон України «Про доступ до публічної інформації» (№ 2939-VI, 2011) сприяє підвищенню ефективності публічного управління завдяки тимчасовому і максимальному спрощенню характеру доступу до інформації. Цей документ визначає і знаменує новий етап правового та інституційного розвитку уряду і сучасного суспільства. Закон передбачає розробку дієвих правових механізмів реалізації закріпленого в ст. 34 Конституції України права кожного на доступ до інформації, публічної інформації та інформації, що знаходиться у володінні державних органів влади і має суспільнозначиме значення [2]. Відповідно до закону доступ до інформації з боку одержувача інформації може бути визначений як пасивний і активний (табл. 2).

Таблиця 1 – Порівняльна характеристика способів забезпечення доступу до інформації Закон України «Про доступ до публічної інформації»

	Пасивний метод	Активний метод
Тип інформації	Вторинна інформація	Первинна інформація
Одержувач інформації	Невідомий, масовий	Чітко визначений у запиті
Актуальність інформації	Вже була опублікована	Нова інформація
Доступ до інформації	Відкритий доступ	Необхідні активні дії
Джерела інформації	офіційні друкованих ЗМІ, офіційні сайти в мережі Інтернет, інформаційні стенди тощо	відповідних форми запиту, офіційні форми тощо

Доступ до публічної інформації в Україні є дуже важливим для гармонійного розвитку громадянського суспільства та державних установ. Здатність громадян використовувати вільний обіг публічної інформації надає

громадянам більше можливостей для вирішення соціальних проблем і контролю над владою, а також підвищує соціальну відповідальність в роботі органів державної влади.

Таким чином, нормативно-правове забезпечення доступу до інформації в органах публічного управління в нашій країні представлене на достатньо високому рівні, але має постійно удосконалюватися відповідно до вітчизняних реалій сьогодення та глобальних змін у суспільстві. Також слід приділяти увагу розробленню дієвих механізмів реалізації затверджених нормативних документів.

Список використаних джерел:

1. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>
3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 27 січня 2016 року "Про Стратегію кібербезпеки України". – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/96/2016>
4. Global Right to Information Rating [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.rti-rating.org/country-data/>

Носова Валерія Андріївна

студентка I курсу магістратури

Інститут бізнесу і менеджменту

*Харківського національного технічного
університету сільського господарства
імені Петра Василенка*

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК НОВА МОДЕЛЬ УПРАВЛІННЯ У
ДЕРЖАВНОМУ СЕКТОРІ**

Соціально-політичні події, що відбуваються зараз в Україні, як ніколи загострилась проблема впровадження нової моделі публічного управління, яка б відповідала як вирішенню поточних завдань, так і визначенню оптимальної стратегії подальшого розвитку. Від ступеня ефективності державної політики залежить результат економічних і соціальних перетворень, якість і характеристики суспільного життя. Нова модель публічного управління має забезпечувати суттєве підвищення результативності й ефективності державного управління, оскільки модель управління державою, яка реалізувалася українською політичною елітою протягом останнього десятиліття, показала результати, які не задовольняють суспільні очікування, як в економічній, так і в соціальній сферах. Падіння обсягів виробництва і фактичних доходів населення, зростання цін і тарифів, збільшення безробіття і вимушеної трудової міграції, занепад галузей національної економіки на фоні корупції, зміцнення олігархічної влади ще більше викликають розчарування у суспільстві. Доцільність ґрунтовних перетворень у публічному секторі спричиняє не тільки локальні соціально-економічні причини, але й глибинні